

Серію «Гостросюжетна проза» засновано 2023 року

MIA SHERIDAN BAD MOTHER

Copyright © 2023. BAD MOTHER by Mia Sheridan

All rights reserved.

This is a work of fiction. Names, characters, organizations, places, events, and incidents are either products of the author's imagination or are used fictitiously.

Otherwise, any resemblance to actual persons, living or dead, is purely coincidental.

No part of this book may be reproduced, or stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without express written permission of the publisher.

Переклала з англійської *Ірина Божко*

Художнє оформлення обкладинки *Катерини Лучко*

Шерідан, Міа.

Ш49 Погана мати : роман / Міа Шерідан; пер. з англ. Ірина Божко. — Київ : ВИДАВНИЦТВО РМ, 2026. — 376 с. — (Серія «Гостросюжетна проза»).

ISBN 978-617-8639-94-5.

ISBN 978-617-8280-28-4 (серія).

Новий роман Міа Шерідан, авторки бестселерів за версією *New York Times*, — це заплутана історія про детективку, яка полює на серійного вбивцю... і про бентежний зв'язок між ними.

Сіенну Вокер змушують піти з нью-йоркської поліції. Останній шанс для неї залишитися на службі — це перейти у відділок в тому місті, куди вона заприсяглася ніколи не повертатися. Детективка не відмовляється від пропозиції, хоча через болісне минуле та розірвані заручини не вважає Ріно, що в Неваді, домівкою.

Перша справа, до якої залучають Вокер, усе тільки ускладнює, адже йдеться про серійного вбивцю, що, схоже, грається саме з нею. Поряд із жертвами злочинець лишає підказки та моторошні щоденникові записи, адресовані Сіенні, з описами подробиць убивств, які нібито вчинила його мати. Справа стає ще більш особистою, коли зачіпає її колишнього нареченого. Хай хто стоїть за диявольськими вбивствами, детективка впевнена в одному: ця людина добре знає історію її життя.

Сіенна змушена розбиратися зі своїми заплутаними почуттями, і вона розуміє: хоч як намагаєшся втекти від минулого, воно однаково наздожене.

УДК 821.161.106-32-93=161.2

ISBN 978-617-8639-94-5

ISBN 978-617-8280-28-4 (серія)

ISBN 978-1-6625-0976-6 (англ.)

© Божко І. С., пер. з англ., 2026

© Лучко К. Р., худ. оформ., 2026

© ТОВ «ВИДАВНИЦТВО РМ», 2026

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Ріно, штат Невада. Єдине місце на землі, куди вона заприсяглася ніколи не повертатися. На жаль, ця обіцянка луснула, як мильна булька, — і все через химерне переплетіння долі та її власних емоційних рішень.

«Чи вчинила б ти інакше?» — всоте запитувала себе Сіенна. І всоте вагалася, не знаючи, що відповісти.

Ось тільки... так, так, вона *знала* відповідь. Якби перед нею постав вибір, вона зробила б це знову. Просто не очікувала, що цей вибір заведе її *сюди*.

Безхмарне пустельне небо — яскраво-синє й безкрає — простягалося у вишині. Вона відчинила двері поліційного відділку й ступила в блаженну полегкість кондиціонованого приміщення.

— Чим можу допомогти? — усміхаючись запитала жінка за стійкою.

Сіенна всміхнулася у відповідь, хоч і не так широко.

— Сіенна Вокер прибула до сержантки Дален.

— О, вітаю! Ви нова детективка з Нью-Йорка? Я Шель Лопес. Рада знайомству. Як вам Ріно?

— Вітаю, Шель. Приємно познайомитися. Власне, я з Ріно. Народилася тут.

Подив осяяв кругле обличчя Шель.

— Он як? Тоді ласкаво просимо додому.

Обличчя Сіенни залишилося непроникним, хоча від слів Шель їй стислося серце. Вона просто спостерігала за тим, як

жінка бере слухавку й повідомляє сержантці Дален про її прихід.

— Вона вийде за хвилинку.

— Чудово, дякую, — мовила Сіенна, а Шель уже відповідала на інший дзвінок. Невдовзі вона сміялася з розповіді, яка лунала з іншого кінця дроту, а, відповідаючи, стишувала голос: безперечно, то була приватна розмова.

Щойно Сіенна сіла, як до вестибюля вийшла дуже висока яскрава жінка років п'ятдесяти з платиново-білявим волоссям, укладеним у зачіску «піксі». Вона була в чорному брючному костюмі, чорній сорочці та червоних туфлях на високих підборах. Її погляд зосередився на відвідувачці.

— Сіенно Вокер?

Сіенна підвелася.

— Так. Сержанткою Дален? Рада особистому знайомству.

Дален підійшла до неї та швидко потисла руку. Сіенна задержала підборіддя, намагаючись зустрітися із нею поглядом, проте марно.

— Ходіть за мною.

Сержантка повела її через відділок, у якому стояв діловитий гамір заклопотаних поліціантів. Сіенні доводилося поспішати, щоб устигати за широким кроком жінки. Коли вони ввійшли до кабінету, Дален зачинила за ними двері. Жестом указала на стілець перед столом. Обидві сіли. Поліціантка взяла телефон і наказала комусь зайти до неї. Сіенна оббігла поглядом кабінет: він був суворо впорядкований, як і його власниця. Жодного натяку на безлад.

Сержантка поставила телефон на підставку, відхилилася на спинку крісла й закинула ногу на ногу, прискіпливо оглядаючи Сіенну.

— Ми з вашим капітаном Дарріном Крусоном — ветерани військової служби.

— Так, він казав мені, мем.

— Інґрід, — вона витримала паузу, ледь примружившись. — Для своїх братів і сестер по зброї я зроблю все. — Трохи рознервувавшись, Сіенна кивнула. — І навпаки.

«Якби бурулька перетворилася на людину, це була б сержантка Дален, — подумала Сіенна. — Прекрасна, але холодна й жорстка».

Сержантка Дален — *Інґрід* — здійняла підборіддя, наче читала думки Сіенни та погоджувалася з нею.

— Однак мені не потрібна проблемна відступниця, від якої лише головний біль та зайва писанина. *Ненавиджу* зайву писанину.

— Такого не буде, мем. Я не збираюся завдавати цьому відділу, е-е, і особливо вам, жодного клопоту. Те, що сталося в Нью-Йорку, було... винятковою ситуацією. Я більше цього не допущу, — у її голосі лунала *слабкість*, навіть вона це чула. Сіенна випростала спину, намагаючись продемонструвати силу поставою — там, де підвів голос. Щось їй підказувало, що сержантка Дален не терпить слабаків.

Старша жінка ще мить прискіпливо вивчала Сіенну, і та стримувалася, щоб не зіщулитися. Якщо сержантка розшукової поліції з таким виразом обличчя допитувала підозрюваних, то, певно, відділ мав шалено високий показник розкриття злочинів. Під тим крижаним поглядом будь-хто зламався б. Її погляд ковзнув до вікна, і Сіенна нечутно видихнула.

— Зараз у поліції Ріно серйозна нестача кадрів, тож прохання Дарріна про ваше переведення трохи полегшує нам життя. — Сіенна стрималася, щоб не здригнутися. — До того ж, — продовжувала сержантка, — Даррін сказав, що ви достобіса тямуща детективка, коли не рубаєте з плеча, і що будь-якому відділу дуже пощастить, якщо ви працюватимете в ньому.

Дякую, Дарріне. За це й за десяток інших послуг.

— Я докладу всіх зусиль, щоб відповідати цьому щедрому опису, сержанткою.

— Я простежу, щоб так і було.

Сіенна обернулася, зачувши раптовий стук у скляні двері. У кабінет зазирнула чорнява жінка.

— Заходь, Кет, — запросила Інгрід.

Жінка на ім'я Кет увійшла й сіла поруч із Сіенною. Зібраним у тугий пучок волоссям та червоними повними губами вона нагадала Сіенні дівчину Бонда в брючному костюмі, якби дівчина Бонда носила брючний костюм; принаймні він був би її вартий: цілком модний і добре пошитий.

— Кет, це Сіенна Вокер, твоя нова напарниця.

Жінка повернула до Сіенни голову. Оцінила її прямим доброзичливим поглядом.

— Ну, слава богу, відсоток тестостерону в цьому відділку на крихту низився, — вона схилилася трохи ближче. — А той тестостерон переважно продукує Інгрід.

Вона всміхнулася до шефині, чиї брови ледь ворухнулися, проте обличчя лишалося незворушним. Сіенна стримала усмішку, щоб ніхто не подумав, що вона кепкує з начальниці у перший же робочий день.

Кет простягла руку.

— Ласкаво прошу до відділу вбивств, — мовила вона. — Називай мене Кет.

Сіенна потисла руку.

— Привіт, Кет. Рада знайомству.

— Гаразд, тепер, коли люб'язності вичерпано, може, проведеш Сіенну до її робочого місця й покажеш, як у нас усе влаштовано?

Кет підвелася.

— Ходімо, напарнице. Покажу тобі найважливішу кімнату в цій будівлі — ту, де ми тримаємо каву.

Сіенна подякувала сержантці Дален і вийшла з кабінету за новою колегою.

Кімната відпочинку була маленька, але цілком пристойна, із кухонною зоною в кутку та столиком збоку, за яким у той час ніхто не сидів. Кет ухопила паперовий стаканчик і показала його Сіенні, питально здійнявши брови.

— Авжеж, дякую, — відповіла Сіенна. Кет налила два стаканчики кави, простягла один Сіенні та сперлася на пластикову стільницю стійки. — То що ти накоїла?

Сіенна здивовано звела брови, затим відсюрбнула німціної кави. Не очікувала запитання в лоба так відразу, хоча знала, що між копів плітки поширюються швидко.

— Не виконала наказу.

Схоже, Кет це дещо розчарувало.

— Порушення субординації? Дідько, я сподівалася, у тебе була інтрижка із шефом чи щось пікантне.

Сіенна хмикнула та вмить завмерла. *Якби ж то.*

— Ну, справа була трохи заплутана, але не надто пікантна. Накази, які я зневажила, віддав мер.

Кет здійняла брови.

— Он як, — вона обмірковувала почуте. — Отже, тобі зробили ласку й кишнули з міста, поки мер не почав вимагати, щоб ти звільнилася чи тебе звільнили.

— Схоже, тебе не просто так називають детективкою.

Кет усміхнулася, кивнула до дверей і пожбурила стаканчик у сміттевий кошик.

— Ходімо, покажу твій стіл. Ми проводитимемо багато часу разом. Якщо матимеш настрій розповісти подробиці тієї історії, далеко йти не доведеться.

Сіенна рушила за Кет до робочої зони з хиткою перегородкою, що забезпечувала сяку-таку приватність, та з двома металевими столами, точнісінько як той, за яким вона сиділа в Нью-Йорку. Витягла шухляду, очікуючи характерного скрипу, — і він не забарився. Звичний стіл здавався однією з не-

багатьох речей у її житті, що залишилися незмінними. *Ласкаво просимо до поліції Ріно, Сіенно.*

* * *

Сіенна з подивом зауважила, що трейлерний парк мав трохи менш занедбаний вигляд, ніж вона його пам'ятала. Може, тому що його заливало золотаве світло призахідного сонця, розмиваючи пошарпані трейлери та пожухлу траву. А може, тому що її пам'ять перебільшувала вбогість цього місця. Або, *можливо*, все через те, що якоїсь миті хтось прийшов і спробував омолодити парк мобільного житла «Райські садиби» — це ж треба, яка невдала назва, — і йому це навіть вдалося, хоч на якусь децицію.

Певно, усього потроху.

Хай там що, перед нею простягався той-таки парк трейлерів, і планування його лишилося таким самим. Однак та дівчинка, якою вона колись була і яка тут виросла, почувалася інакше в усьому. І хоч Сіенна сиділа в автівці, дивлячись у вікно, її охопило дивне відчуття втрати рівноваги, коли вона спрямувала погляд уздовж рядів до ділянки, на якій колись жила, — так, наче світ навколо на мить похитнувся.

І чого тебе сюди потягло? Вона й незчулася, як спрямувала сюди авто одразу після знайомства з новими шефінею та напарницею. То було навіть не її рішення — наче сама пам'ять м'язів привела її до парку.

Серце — теж м'яз. Так, і, либонь, саме воно і скерувало її сюди. Вона виросла в цьому трейлерному парку. Щоранку виходила звідси в школу, аж поки закінчила останній клас. Тут пережила свої найщасливіші моменти — і найгірші теж.

Тут Сіенна закохалася. Серце тьохнуло, коли вона повернула голову праворуч, до ряду, де стояв його трейлер. Звісно, він уже йому не належав. Як і його матері Мірабель. Тепер тут жив хтось інший, у цьому вона була певна. Він досягнув ус-

піху. І хоч виявилось, що Сіенна знала про нього не так багато, як вважала раніше, у глибині душі вона здогадувалася, що, заробивши грошей, він насамперед купив би матері будинок. *Справжній будинок*, а не халупу з пластиковими стінами, яка хиталася навіть від не дуже сильного вітру.

На думці про Мірабель їй закололо в грудях, і Сіенна несвідомо притисла до них руку, щоб угамувати біль. Вона сумувала за цією жінкою. Досі. Для Сіенни та була єдиною справжньою матір'ю, бо її рідна — просочена алкоголем оболонка людини — зазвичай і не помічала доньчиного існування. Жінка, яка передала Сіенні зелені очі, золотаве волосся і, на щастя, більше нічого, померла п'ять років тому. Коли Сіенна про це довідалася, відчула лише хвилиний смуток, який зазвичай супроводжує усвідомлення того, що чиясь пропадає життя скінчилося.

Вона відправила батькові чек, щоб покрити витрати на кремацію, і зробила благодійний внесок від материного імені до місцевої організації, що опікувалася лікуванням наркозалежних та алкоголіків. Цього їй вистачило, щоб поставити крапку. Батько тут-таки обміняв чек на готівку, і відтоді вона з ним не спілкувалася.

Сіенна покинула цей парк житла на колесах одинадцять років тому, не попрощавшись із батьками. Тужила лише за Мірабеллю. Потім той душевний біль витіснив інший, сильніший, і лише згодом вона зрозуміла, що її горе залягає шарами.

Вона дивилася незрячим поглядом туди, де колись був її дім. А думки несли її в минуле.

* * *

Мірабель відчинила двері трейлера, витираючи руки кухонним рушником.

— Сіенно? Що сталося, дитино?